

La fada del Nadal

Una nit freda, una nena anomenada Laia estava dormint. Una fada petita com un cigró li va fer pessigolles i la va despertar.

- Oh, què és aquesta cosa tan lluent? Oh, si és una fada! - va dir la Laia.

- Bona nit sóc la fada del Nadal i em dic Lulú.

- I... què fas aquí?

- Doncs he de trobar una nena que es diu Laia, però no la trobo . Em podries ajudar a buscar-la ?

- Fada Lulú, la nena sóc jo!

-Ah si, que bé ! Fa dies que et busco .

- Si? Però per què m'estàs buscant?

- Perquè els Reis Mags et voldrien felicitar per la carta que vas enviar. Diuen que mai de la vida no han llegit una carta tan bonica com la teva, que no els demanis res, ni cap joguina per a tu, sinó que demanes pau al món i que no hi hagi guerra. I a més et volen demanar que els ajudis.

- Ajudar-los? A què?

- A recuperar les joguines que un ogre gran i fastigós els ha robat. És un gran enemic dels Reis. Ens ajudes?

- Si, d'acord, anem a buscar els regals dels Reis Mags!

La fada va agafar una camioneta de joguina, la va convertir en camió, i se'n van anar.

Quan estaven a punt d'arribar van veure l'ogre jugant amb les joguines dels Reis Mags.

- Laia, és aquell l'Ogre!

- Ala, que gran és!

- Si, va, anem!

Amb l'escala li van donar un cop tan fort al cap que es va marejar, li van agafar els regals i van fugir.

Des d'aquell dia la fada i la Laia van ser molt amigues. Totes les nits, abans d'agafar el son, la Laia explica a la fada tots els seus neguits, i la fada la tranquil·litza amb el seu pols màgic i les seves paraules.

Núria Colpos